

ЕМИЛ ДИМИТРОВ

ЕДИН ГЛАС, КОЙТО НЕ МОЖЕМ ДА ЗАБРАВИМ

ИВАН ИВАНОВ

Каква би била българската популярна музика без песните “Арлекино”(1962), “Нашият сигнал”(1964), “Ела в София”(1968), “Моряшко сбогом”(1969)? Щеше ли някой от западната страна на тогавашната желязна завеса да научи, че и България има своите талантиливи изпълнители и композитори, ако не бяха успехите на Емил Димитров на международните сцени? А колко е голямо разстоянието от статута на абсолютна звезда до забвението и самотата във вилата в Княжево с месечна пенсия от 38 лева?

Въпроси, въпроси, въпроси...

Щяхме ли изобщо да търсим за тях отговор, ако на 30 март 2005 г. един от тези, които изградиха моста към това, което днес наричаме българска поп- и рокмузика, не ни напусна завинаги?

В живота на Емил Димитров (22.12.1940, Плевен) имаше много повратни моменти. Може би съдбата му е предопределила артистичното призвание още с факта, че неговите родители са факирът Мити и хиромантката Мадам Сузи. Може би той щеше да бъде също толкова успешен актьор, ако през 1960 г. не беше прекъснал следването си във ВИТИЗ “Кръстьо Сарафов”, за да направи своя дебют като певец. Заедно с Леа Иванова и Ирина Чмихова той беше една от звездите на българската естрада на 60-те години.

Успехите, които постигна на европейските сцени в началото на 70-те, са безпрецедентни и за съжаление ненадминати до ден днешен от никого от родните ни изпълнители. Негови албуми издадоха и западните фирми “Barcleay” и “Pathe Marconi”. През 1972 г. Емил Димитров изнесе 20 концерта в театър “Еугорсел” в Париж, които са посрещнати с овации от френската публика и позитивни отзиви от тамошната преса. Незабравими ще останат големите концерти, които година по-късно той изнесе съвместно с Жилбер Беко на фестивала в Остенде, Белгия и с Енрико Масиас на стадион “Динамо” в Москва. Неговият хит “Моя страна” под името “Моника” се превърна в европейски

шлагер и е записан от много певци на френски, немски, италиански, шведски и други езици. Успехите на Емил Димитров не могат да останат незабелязани от тогавашната власт, която през 1970 г. го удостоява със званието заслужил артист. Спомням си един негов концерт с групата му “Синьо-белите” през 1974 г. в Баня. Зад клавишните седеше изгряващата тогава композиторска звезда Митко Щерев. Присъствието на Емил на сцената беше завладяващо. Същевременно, обратното на всеобщата практика (“никой не може да ме засенчи и да е по-голяма звезда от мен”), Емил правеше всичко възможно, за да обърне вниманието на публиката и към своите колеги. Пианистът на “Щурците” Валди Тотев, който замести по-късно Митко Щерев в групата на Емил Димитров, си спомня следното за него: “Емил беше много коректен и фин човек. С него се работеше изключително леко и плочите му имаха огромни тиражи. На концерти той лично доплащаше на всички от групата хонорарите, за да се закръглят на 30 лева, защото тогава тарифата беше 27 лева”.

Важен сътрудник и приятел на Емил Димитров, автор на текстовете на около 100 негови песни, е неговият дълго-

дишен импресарио Васил Андреев. Той е и инициаторът на големия юбилеен концерт през 1980 г. в зала “Универсиада”, на който се честват 20 г. от началото на творческата дейност на певеца. Макар и не толкова често, както през 60-те години, в българското радио често звучат неговите нови песни като “Джулия”(1972), “Градините на любовта”(1980), “Сбогом, Мария” и “Балада за българката”. 90-те години, белязани с болести и лични разочарования, бяха най-тежкият период в живота на Емил Димитров. Въпреки това той успя да издаде два нови албума и да подготви своите мемоари “Измислен живот”. Инфарктът през 1999 г., който го прикова към инвалидната количка не го сломи напълно. Неговият бенефис през 2003 г. се оказа една от последните възможности да се отдаде заслужена почит на големия артист.

